

Comentari del jurat
Tema Lliure de Març

Després de molts mesos de compartir concursos mensuals amb diferents companys i companyes del món de la fotografia, que han tingut la gentilesa de venir a fer-nos de jurats i de donar-nos, en acabar el "fallo", la seva opinió sobre les fotos presentades, avui no faré un Comentari del Jurat típic, encara que el company d'Esparreguera Ricard Forn també va treballar de valent en la selecció de les millors fotografies del Tema Lliure del mes de març i en la seva puntuació, sinó que us vull fer arribar un petit resum del que he après de tots i cada un d'ells.

1.- Ser jurat és una feina tan feixuga i poc agraïda com la dels col·legiats que arbitren qualsevol esport. Generalment uns hi estan contents -els qui guanyen- i uns altres no, els perdedors. El que diferencia les dues situacions és que el món de la fotografia és pacífic de mena i mai no hi ha hagut cap agressió envers un jurat... Malgrat que de vegades hàgim trobat força injustes puntuacions de dosos i tresos.

2.- La frase més repetida en acabar el "fallo" és "Aquesta és la meva opinió personal". I hi estem absolutament d'acord. Fer de jurat no és res més que aplicar uns criteris tècnics -de vegades no massa-, estètics, ètics, cromàtics, compositius, etc... que són inherents a la nostra manera d'entendre la fotografia i a l'atractiu que alguns dels gèneres exerceixen sobre el nostre esperit, així com a la poca tirada que podem tenir envers uns altres. Si cada mes tornéssim a jutjar les mateixes fotografies amb altres jurats, de ben segur que les notes serien diferents.

3.- I també he après la importància de conceptes com: enquadrament (inexorablement, sempre sobra una finestra o una pedra... o falta una finestra, una pedra o altres coses...)-, estar cremada, faltar-li "focu", estar saturada, faltar-li força, i, sobretot, al paper de l'eina "retallar" per aconseguir una foto que els agradi, perquè és freqüent que, qual polític en temps de crisi, els jurats opinin que les fotos hauríem de retallar-les per dalt, per baix, pels costats...

Però, ai las! Si et passes aleshores els falta "aire" per dalt, per baix, pels costats... I si no hi arribes, alguna cosa desmereix el conjunt de la imatge.

I de vegades les anècdotes són divertides, com per exemple, entre d'altres, un debat sobre el que feia una síndria al costat del mar, l'"espontaneïtat" d'una model, una cantimplora que levitava al costat d'una creu d'un cim de muntanya o si tenir un lleó dins una gàbia era una "injustícia", perquè si era a fora podia menjar-se la gent...

En resum, ser jurat és només una circumstància subjectiva i divertida, una faceta més del món de la fotografia i com a tal ens l'hem de prendre.

En el cas del nostre social només guanyem o "perdem" punts d'una classificació que no és més que un divertiment, un al·licient, una sana competència per aconseguir saber cada dia una mica més de fotografia.

I, per damunt de tot, per passar-nos-ho molt bé!

Fins el proper mes, Interiors en Penombra.

Rita Gómez